

CAROLINE HAINER

INTE HELT
HUNDRA

VOLANTE
STOCKHOLM 2013

INLEDNING

”Men är det inte bäst att bara strunta i det helt och hållet”, säger jag till terapeuten. ”Bara utfärda ett totalt relationsförbud helt enkelt.”

På förekommen anledning då. Samma gamla historia, ännu en gång. Han ville, sedan ville han inte. Ha mig, alltså. Kvar står jag medan förhoppningarna sjunker till marken som ledsna heliumballonger.

Terapeuten svarar att ett totalt relationsförbud behöver vi inte utfärda men ett halvår utan att engagera mig känslomässigt i någon vore bra.

”Bra”, säger jag. ”BRA!”

Jag blir riktigt uppspelt av tanken. Ett förbud mot relationer, ett förbud mot svek, missförstånd och känslobrott. Bort med längtan, dagdrömmeri och förhoppningar. Allt det där som blivit en följetong i mitt liv och försatt mig i något slags statiskt tillstånd av frustrerad hjärtesorg. Bort med det nu.

Gud, saker jag gjort för att jag tyckt mig höra mitt hjärta viska det till mig. Han är din, ge honom tid bara. Okej, han vill inte bestämma något här och nu men du får väl sluta stressa honom då. Gör dig användbar istället, visa hur mycket bättre hans liv är nu när du finns bredvid. Ge inte upp, slappna inte av. Bevisa, bevisa.

Jag har varit helt nere för räkning, legat raklång på golvet, oför-

mögen att ens ta ett djupt andetag. Jag har till och med skrubbat en killes äckliga badrum på bara, röda knän i kärlekens luddiga och falska namn. Men det kommer vi till senare.

Det ska bli så skönt att slippa alltihop. Inga fler sorger nu.

För det blir ändå alltid samma sak. Alla förhållanden jag haft har tagit slut, det gör de förr eller senare. Jämt. Så blir det uppslitningar och jobbigheter och sedan sitter jag här i fåtöljen på terapeutens mottagning och säger precis samma sak som jag hört mig själv säga flera gånger förut.

Han ändrade sig.

Han sa "Jag vet inte riktigt vad jag vill, det känns inte helt hundradet här".

Han gick.

Han lämnade en tomhet och en smärta som sitter här, i hjärttrakten ungefär. Det gör ont, mest när jag andas.

Vad gjorde jag för fel?

Jag visste att han skulle ändra sig, det brukar de göra. Det är den stora skillnaden mellan mig och De Andra, alltså De som Lyckas. De bestämmer sig för att fortsätta medan de jag träffar ändrar sig. Eller så ändrar jag mig. Eller så försöker jag att inte ändra mig utan håller ut och biter ihop och tänker att det kanske blir bättre för det ska det väl bli och sedan blir jag besviken och sedan kall och sedan elak och då ändrar han sig och går.

Jag tänker på Neil Youngs Only love can break your heart, try to be sure right from the start. Nästa gång ska jag välja rätt från början, vara helt säker, göra allting bättre. Jag ska veta. Alltså, nästa gång ska jag veta, annars får det vara.

För det är väl inte något slags lotteri? Som om den mänskliga

faktorn inte spelar in? Det gör den såklart, och det är givetvis där det brister. Utan att bli bitter eller förtvivlad får jag konstatera att jag inte lyckats särskilt bra med att vara i ett förhållande.

Uppenbarligen och faktiskt. Jag har klarat två år och fyra år, men längre än så blir det inte. Jag blir inte bitter eller nedstämd av tanken utan konstaterar bara. Det finns ju många som misslyckas med den saken, man måste antagligen inte vara en olidlig person för att det ska vara så. Jag tror inte jag är elak eller omöjlig, även om jag kan bli riktigt kall ibland. Tvärtom, jag är snäll och omtänksam. Jag är generös också, jag ger bort saker hela tiden. Vilken fin tröja, sa en kompis en gång. Du kan få den, sa jag då.

Jag lagar gärna mat och bjuder på middag. Ta mer, det finns massor. Men spar plats för efterrätten också!

Jag plockar upp notan i baren. Äsch, säger jag. Det är väl lugnt. Så viftar jag med handen och skrynklar ihop kvittot.

Jag borde inte vara omöjligt svår att leva med heller. Tycker man. Jag är ordentlig, jag har mina dvd-filmer i ordning i hyllan och i mitt skafferi står allting i perfekta raka rader.

Ibland är jag lite ivrig, okej, det är jag medveten om. Saker får gärna ske snabbt och omedelbart. Lite för entusiastisk och impulsiv skulle man väl kunna säga och i någon slags uppspelthet har det hänt att jag klampat fel och sagt okänsliga saker, till och med gjort folk ledsna.

Slagit ut med händerna och förolämpat någon å det grövsta utan att jag fattat vad jag just sagt och gjort. En gång outade jag både Henning och hans flirt utan att jag tänkte på det. Det var inte alls meningen. Jag sa bara att Henning och vad han nu hette kunde anlita mig till att baka deras bröllopstårta om de skulle gifta

sig någon gång. Henning blev irriterad och pratade inte med mig på flera dagar. Jag var förtvivlad och tänkte fan, fan, fan varför tar jag det inte lite lugnt, varför tänker jag inte innan jag säger något? Varför säger jag ens någonting alls? Man borde vara en sån där sval, mystisk typ istället som aldrig säger ett ord, det är mycket bättre.

Flirta hejdlöst kan jag göra också, till den grad att killar tycker det är obehagligt och känner sig påflugna, men det märker jag inte förrän det är för sent. Jag fick ett mail från en kille en gång som bad mig sluta, han tyckte att det var jobbigt att jag ”antydde saker” hela tiden. Själv hade jag bara skojat, inte ens tänkt på att det kunde betyda något för någon. I alla fall inte något allvarligt.

Men jag är en snäll person, jag tror gott om folk. Jag är inte elak och jag är inte omöjlig, bara impulsiv och gråtmild så att det slår fel ibland. Känslig, säger pappa. Överkänslig, säger Henning.

Uppenbarligen är jag handfallen också. Eller så är jag bara inte bra på relationer. Någonting gör jag fel, det kan inte bara vara killarna det hänger på. Det måste vara någonting som gör att jag hamnar här gång på gång. Någonting jag inte vet, någonting jag inte förstått men som De Andra har fattat för länge sedan.

Jag tuggar lite på mitt konstaterande igen, lutar mig tillbaka i fåtöljen och drar lite i luvsnörena på skinnjackan som jag fortfarande har på mig. Det här med förbudet. Det känns nästan lite befriande faktiskt. Jag är inte bra på sport, jag har uselt balanssinne och dålig motorik. Därför spelar jag inte lagsport, och därför satsar jag inte på en karriär som atlet. Då borde jag också, rent logiskt, lägga ned det här med förhållanden. Jag är ju inte bra på det. Är det ens något man kan lära sig? Eller är jag evigt dömd till att vara en allmän

relationsfara? Nej, det tror jag inte att jag är. Nu sitter jag dessutom här, hos terapeuten, med frågan hängande i luften och jag vill ha ett svar. Jag är beredd att göra min läxa, jag är en bra och flitig student. Jag ska läsa på, lära mig, öva och bli bra. Jag ska lägga alla korten framför mig på bordet, alla relationer jag haft som spelat någon roll. Rada upp dem bara och studera varenda giv i detalj, se vilka drag jag gjort och vilka jag borde ha gjort, i terapeutens guidande och skyddande sällskap.

”Det låter bra med ett relationsförbud på ett halvår”, säger jag till terapeuten till slut. ”Så gör vi.”